

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JaroNet, s.r.o.**, se sídlem Kapinusova 1093, Jaroměřice nad Rokytnou, zastoupený Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2013, č. j. 8 A 103/2013 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Lubomíra Kazdy, advokáta se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2013, č. j. 8 A 103/2013 – 34, bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žalobě (výrok I.), o náhradě nákladů řízení (výrok II.), o vrácení soudního poplatku (výrok III.) a žalobci bylo uloženo, aby soudu sdělil číslo svého bankovního účtu (výrok IV.).

Podanou žalobou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal ochrany proti nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“) v řízení o uložení peněžité povinnosti. Krajský soud rozhodl o zastavení řízení na základě ust. § 47 písm. a) s. ř. s., protože stěžovatel vzal žalobu v celém rozsahu zpět. Výrok o nákladech řízení napadeného usnesení krajský soud odůvodnil s odkazem na ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. s tím, že podmínky pro postup podle věty druhé citovaného ustanovení neshledal, neboť neshledal podanou žalobu důvodnou. Při posouzení její důvodnosti bylo pro krajský soud určující, že ČTÚ nebyl nečinný.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení všech jeho výroků z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Ve vztahu k výroku I. poukázal na pochybení krajského soudu spočívající v tom, že mu nebylo doručeno vyjádření ČTÚ ze dne 25. 7. 2013, takže se stěžovatel nemohl seznámit s jeho obsahem. Tímto procesním postupem byla podle stěžovatele porušena zásada kontradiktornosti řízení, jakož i zásada rovnosti zbraní účastníků soudního řízení. ČTÚ tak byl neodůvodněně zvýhodněn, pokud mohl uplatnit stanovisko, z něhož soud při rozhodování vycházel, aniž by se k takovému stanovisku mohl stěžovatel kvalifikovaně vyjádřit. K zastavení řízení proto došlo v rozporu s uvedenými zásadami soudního řízení správního a je tedy namístě napadené usnesení zrušit jako nezákonné. Pokud jde o výroky II., III. a IV. napadeného usnesení, spočívá podle stěžovatele nezákonnost rozhodování v nesprávném posouzení oprávněnosti a důvodnosti žaloby na nečinnost. Stěžovatel naprosto odmítá závěr městského soudu o nedůvodnosti svého návrhu, protože ČTÚ byl dlouhodobě nečinný, přičemž tuto nečinnost nebylo možné napravit pozdním opatřením proti nečinnosti ze dne 10. 6. 2013, kterým si ČTÚ stanovil nepřiměřeně dlouhou dobu pro rozhodnutí ve věci. Stěžovatel přitom upozorňoval ČTÚ na zcela základní zásadu činnosti správního orgánu, kterou je zásada rychlosti řízení, podle níž správní orgány vyřizují věci bez zbytečných průtahů. Každé neodůvodnitelné zdržení vzniklé nedodržením zákonem stanovených kogentních lhůt, je třeba chápat jako tzv. nesprávný úřední postup a takový má za následek odpovědnost státu. Stěžovatel je také přesvědčen, že ČTÚ porušil ust. § 80 odst. 4 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť nedodržel zákonnou formu usnesení, ve kterém mohl lhůtu pro vydání rozhodnutí přiměřeně prodloužit. Stěžovatel také namítal nepřezkoumatelnost napadeného usnesení, protože z jeho odůvodnění nejsou zřejmé právní ani skutkové závěry soudu. Nelogické a nesrozumitelné jsou úvahy městského soudu, na základě nichž dospěl k závěrům o nedůvodnosti stěžovatelovy žaloby. Žaloba byla podána naprosto důvodně, protože ČTÚ byl v době jejího podání nečinný a tuto nečinnost rozhodně nezhojil opatřením proti nečinnosti ze dne 10. 6. 2013 v nedostačující formě. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a sám rozhodl podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. o zastavení řízení a uložil ČTÚ povinnost zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

ČTÚ ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud nepochybil a rozhodl zákonně, neboť v důsledku zpětvzetí žaloby byl povinen respektovat ust. § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení zastavit. Rovněž poukázal na to, že stěžovatel podával k soudu typově stejné žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a ČTÚ k nim koncipoval argumentačně stejná vyjádření. Názor ČTÚ k podané žalobě proto musel být stěžovateli znám a soud již taková opakující se vyjádření nebyl povinen účastníkům zasílat. Stěžovatel popírá samotný institut opatření proti nečinnosti, neboť vychází ze závěru, že daný stav nečinnosti nebylo možné ničím napravit, tzn., nebylo možné činit ani opatření proti nečinnosti. Lhůta pro vydání rozhodnutí přitom byla v opatření proti nečinnosti stanovena s přihlédnutím k charakteru řízení prvostupňového jako řízení soukromoprávního. ČTÚ se také domnívá, že vzhledem ke skutečnosti, že byla přijata opatření k vyřešení mimořádné personální situace, nelze ho činit odpovědným za nesprávný úřední postup a za nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. ČTÚ vyjádřil také zásadní nesouhlas s tvrzením stěžovatele ohledně nedodržení zákonné formy usnesení při vydání opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 odst. 4 písm. a) s. ř., neboť

pokračování

citované ustanovení správnímu orgánu povinnost vydat příkaz ve formě usnesení neukládá. Vzhledem k uvedenému ČTÚ navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Před věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přípustnosti.

V této souvislosti je třeba poukázat na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS), ve kterém se rozšířený senát zabýval možností aplikace ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. Rozšířený senát rozlišuje situace, kdy je kasační stížností napaden pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy jsou napadeny i jiné výroky. V prvním případě je třeba kasační stížnost pro nepřipustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné. Ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Zákodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kde Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Podle rozšířeného senátu jsou z přezkumu vyloučeny nejen kasační stížnosti, které směřují pouze proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

Stěžovatel podáním ze dne 24. 7. 2013 vzal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v plném rozsahu zpět. Pro případ zpětvzetí žaloby je v ust. § 47 písm. a) s. ř. s. stanoven zcela jednoznačný postup soudu, kterým je zastavení řízení, nejde-li o společnou žalobu více osob. Vzhledem k výslovnému projevu vůle stěžovatele nelze mít sebemenší pochybnosti o tom, že stěžovatel nezamýšlel nic jiného než dosáhnout toho, aby řízení bylo zastaveno. Městský soud proto neměl jinou možnost než v řízení postupovat podle citovaného ustanovení a řízení zastavit. Kasační stížností se tedy stěžovatel nedomáhá, a s ohledem na kogentní ust. § 47 písm. a) s. ř. s., ani domáhat nemůže, zrušení výroku I. napadeného usnesení o zastavení řízení. Stěžovatel je si toho nepochybně vědom, když i v návrhu petitu požaduje, aby Nejvyšší správní soud poté, co zruší napadené usnesení, rozhodl o zastavení řízení. Zjevně se tedy domáhá pouze změny výroku o nákladech řízení. Stížní námitka směřující proti výroku I. napadeného usnesení je proto zcela účelová, aby se mohl domáhat zrušení výroku II., III. a IV. napadeného usnesení. Lze tedy konstatovat, že za dané situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatele nebylo dosáhnout jiného rozhodnutí, než je napadené usnesení, brojí stěžovatel fakticky jen proti důvodům výroku o zastavení řízení. Taková stížní námitka je však podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná, protože v podstatě směřuje proti důvodům rozhodnutí. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

Skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal nepřipustnost kasační stížnosti ve vztahu k výroku o zastavení řízení, vylučuje, aby se věcně zabýval námitkami směřujícími pouze proti výroku II., III. a IV., a to bez ohledu na to, zda by byly případně důvodné či nikoliv. Proto i ve vztahu k těmto výrokům Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud na základě ust. § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se stěžovateli vrací v plné výši zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu